Різдво разом

[Тимофій Коворотний, студент групи МТ-19а]
#3-4 от 17.02.2005
Тимофій Коворотний – студент механіко-технологічного факультету – політехнік у четвертому поколінні. Його прадід Дмитро Лукич Ходоско був деканом МТ. Батьки: Леонід Васильович закінчив машинобудівний факультет ХП, а Наталя Борисівна – металургійний. А далі традицію продовжив і молодший брат Олексій, який навчається на факультеті транспортного машинобудування.

: . – .

Обрати подальшу долю після закінчення школи Тимофієві допомогла мама. Саме вона порадила вступати до політехнічного інституту. І він не жалкує, бо вчитися було цікаво. Тим більше, що Тимофій брав активну участь у житті свого факультету: їздив на студентські олімпіади зі спеціальності „Обробка металів тиском” (2004 року на олімпіаді в Києві Тимофій посів третє місце), у 2003 році став стипендіатом Президента України.
Зараз Тимофій Коворотний працює над розробкою технології виробництва спеціальних гнутих профілів, ці дослідження будуть основою його магістерського проекту. „По закінченні університету хочу вступати до аспірантури”, – поділився з нами Тимофій.
– Христос рождається!
– Славімо Його!
Так вітаються у Львові в дні Різдвяних свят, які тут дуже цінуються і відзначаються усім містом. У цей час львів’ян вітають мер, настоятелі храмів, повсюди співають різні хори, виступають вертепи, звучать колядки. Співають всі, починаючи з дітей і закінчуючи людьми похилого віку.
5 січня на вокзалі Харків-пасажирський зібралося багато студентів із різних вищих навчальних закладів нашого міста, які стали учасниками акції „Різдво разом”. Наш „потяг Дружби” прибув до Львова вранці 6 січня. На вокзалі нас зустрічав віце-ректор Українського Католицького Університету (УКУ) Мирослав Мартинович, який привітав нас, побажав гарно зустріти Різдво за тими традиціями, за якими вже багато років зустрічає вся Західна Україна. Нас поділили на групи і відвезли нашу групу до церкви, де на нас вже чекали родини, в яких

ми мали мешкати. Мене разом з Євгеном Косенко взяла до себе родина Плахтіїв. Нас дуже тепло привітали, нагодували. Розповіли про себе, а ми з Євгеном – про себе. Після гарної бесіди ми з їхнім сином Олегом пішли познайомитися зі стародавнім містом Лева.
На вулицях немає схожих будинків, вони всі різноманітні і вражають своєю красою. Тут багато церков, які теж є дуже красивими і дивними будовами. В центрі міста можна побачити багато пам'ятників: це пам'ятник Тарасу Шевченку, Михайлу Грушевському, В'ячеславу Чорноволу, Адаму Міцкевичу, Королю Данилові, а також багатьом іншим славетним синам України.
А як львів'яни були раді бачити гостей зі сходу! Вони нас вітали, обіймали, спілкувалися з нами, слухали наші враження. Ці люди дуже привітні й добрі, вони завжди готові були розповісти нам все, що знають про своє місто, згадували цікаві історичні факти, радили відвідати якесь цікаве місце, яких у Львові дуже багато. Важко передати наші враження від спілкування з мешканцями цього міста!
Ввечері на нас чекала святкова вечеря, де ми мали скуштувати 12 страв. Вони були дуже смачні. Після вечері почали співати колядки.
Три дні промайнули як одна мить. Кожен день у нас з'являлися нові і нові враження. Ми ходили по місту та разом з львів'янами співали колядки, дивилися виступи вертепів, і так було приємно і гарно. Ми побували на Ратуші, на Високому Замку, звідки можна побачити майже все місто. Воно невелике, але дуже красиве і цікаве. Побували в етнографічному музеї – Шевченківському гаю, де збереглися будівлі стародавніх українських мешканців. Побували на Личаківському кладовищі, де поховані І. Франко, Г. Тютюнник, М. Шашкевич, В. Івасюк та багато інших діячів з України, Польщі, Австрії, Франції. Ми з повагою вклонилися їх могилам.
9 січня ми мали вже їхати до Харкова. Львів'яни нас спорядили в дорогу, провели. Ми з ними прощалися як давні друзі, обмінялися адресами, телефонами. Ми були вражені таким теплим прийомом, вони зарядили нас позитивною енергією, якою ми обов'язково поділимося у нашому місті.
Коли „потяг Дружби" вирушив до Харкова, ми деякий час мовчки дивилися на Львів, згадували гарні хвилини, котрі ми пережили в усі ці дні. Згадували хазяїв, які прийняли нас, піклувалися про нас. Коли трошки від'їхали, і місто зникло з наших очей, почали ділитися враженнями. Їх було дуже багато! А коли потяг робив зупинки, ми виходили на вулицю і співали колядки, які ми дуже полюбили за цей час.
І ми ще раз переконалися: СХІД І ЗАХІД РАЗОМ! І що Українці є найдружніший народ у світі!
За цю подорож ми дуже вдячні її ініціаторам: ректору та віце-ректору Українського Католицького Університету о. Борису Гудзяку й пану Мирославу Мариновичу, викладачам та студентам УКУ, які нами опікувалися, родинам, в яких ми жили, меру Харкова В.А. Шумілкіну, який профінансував цю подорож, а також пані Ользі Різниченко, провідному фахівцю Харківського літературного музею, яка була координатором і співорганізатором акції „Різдво Разом".